אוספין כשרין. דמלי למילליהו קודש זמן הביעור: **ואזלי עייס אספי לבו.** בשביל המעות והוו להו סוחרי שביעית ורממנו אמר לגלגלה [ויקרא כה] ולא לסחורה (ע"ז סב.). והכי משמע מתניתין בתחלה לגלו הפסולין עכשיו משום סוחרי שביעית היו קורין אותן אוספי שביעית וכשרין משרבו האנסין חזרו לקרות את האוספין סוחרין ופסולין: **ארנונא.** מס שגובה המלך מן התבואות כך וכך כורין מן השדה לשנה: **פוקו וזרעו בשביעית.** שביעית בזמן הזה דרבנן דבטלה קדושת הארץ: **כריב.** חריש: **אמר להו.** ריש לקיש: **כהן וחורש.** זה כהן הוא שחורש בשביעית דאמרי' לקמן נחשדו כהנים על השביעית: **אגיסטון.** שכיר וקרקע של נכרי הוא. מ"ג משום ארנונא שכרו בעל הבית לחרוש: **כפה.** זומר כרם: **עקל.** דדורת"א ולריכה לבית הכד לקשור את תפוח הזיתים כשעולין אותן בקורה: **הלך יודע.** לבו יודע אם לעקל נתכוין או לעקלקלות: **לעקלקלות.** לעבור על דת: **תעלה.** דתרומה בטילה באחד ומאה והשביעית יאכל זר קודם זמן הביעור: **לפחות.** ממאה דהוא ליה מדומע ואסורה לזרים: **ימכרו לכהן.** דהא שרייה לי' תרומה: **כדמי תרומה.** כלומר בזול דתרומה אין דמיה יקרים כמזון לפי שאינה ראויה אלא לכהנים. כלומר ימכרנה בעליהם לכהנים במה שיכול מזן מדמי התרומה שהוא חייב לתתם לכהן בחנם דמותר למכור שביעית ע"מ לאכול היא ודמיה קודם הביעור: **נחשדו כהנים.** להשהות שביעית אחר זמן הביעור דמורו בה היתירא משום דלישתרו תרומה וקדשי קדשים לגבייהו והשביעית נמי קדושת הארץ היא: **אמרי.** ר' חייא בר זרוקי ור' שמעון עליה דריש לקיש: **ערודא הוא דין.** קנתרן הוא זה ומטריח בדבריו: **כי מעי הסס.** לעלייה שמעבירין בה שנה כדאמרינן בפ"ק (דף יא.): **הסחורין על השביעים.** שנעשו סניגורין לרשעים: **שלשה רועי בקר.** בפרק כהן גדול (לעיל דף יח.): **קשר רשעים הוא.** והילך אין סומכין על מנין זה לעשות כדבריהם ואפילו אי הן עושין עבור כדין וכדת אין השנה מתעברת על ידיהן דבעינן (ב) ב"ד נימנין וזה אינו מנין: **דא עקא.** שאתה קורא אותן רשעים: **שבנא.** ממונה על ביתו של חזקיהו מלך יהודה: **השלימו.** לעובדך: **ידרכון קשת כוננו חצם וגו'.** על שם שע"י המלך הוא מבקש להמית את אדוניו בלשון הרע הכתוב שם: **לא תאמרון קשר.** אל תחשוב בדעתך חזקיהו שיהא מנייו של שבנא מנין ליחשב רוב: **בקברי בית דוד.** שהיה מתגאה למרוד במלכות וליקבר במותו בקבורת המלכים: **לנוף יגיפך לדור.** שבב יסבבון חיילות כדור כשורה להגלותך אל ארץ רחבת ידים. סיפיה דקרא שמה תמות ושם מרכבות כבודך קלון בית אדניך: **כי הוה.** שבנא נפיק עם סיעתו לגמת מירושלים ולהשלים עם סנחריב: משרייתן

משרבו האנסין ומאי נינהו **ארנונא.** ולא"ת ומשום ארנונא התירו לחרוש ולזרוע דהוא איסורא מדאורייתא וא"ל דמיירי בשביעית בזמן הזה דרבנן אי נמי י"ל דפקוח נפש הוא ששואל להם המלך מס ואין להם מה יפרענו ומתיס בתפיסת המלך והכי איתמר בירושלמי משום חיי נפש: **לעבר** חשנה בעסיא. ולא"ת היאך היו מעברין בעסיא הא עסיא חוצה לארץ היא כדאמרינן פ' חזקת הבתים (ב"ב דף נו. ושם) עסיא ואסקמיא וכו' וא"ל דלעבר ר"ל לחשוב והכי משמע מדקאמר כהן וחרש משמע בשביעית היתה ואין מעברין השנה בשביעית כדאמרי' (לעיל ד' יב.): **אגיסטון אני בתוכה.** פ"ה לשון ראשון שכיר אני בתוכה וקרקע של נכרי הוא ולא נהילא לאמרינן בגיטין (דף סב. ושם) אין עודרין עם הנכרי בשביעית ע"כ נראה כפירוש אחר שפיקא הקונטרס משום ארנונא: **לעקל בית הבד אני צריך.** דמ"מ מה בכך מ"מ הוה משביח הכרם דהכי אמרינן פרק כלל גדול (שבת דף עג: ושם) הזומר ונריך לעניים חייב שתים משום קולר ומשום נוטע הכא נמי לחייב משום עבודת נוטע וי"ל דעביד ליה בתותא ענין דולמי קשה ליה לליכא לחייבו משום נוטע[ב] כדאמרינן גבי שבת דשאני גבי שבת דמלאכת מחשבת אסרה תורה והא מתעבדא מחשבתו אבל גבי שביעית אין לאסור רק היכא דמשביח הקרקע אבל הכא קשיא ליה וכה"ג שרי כדאיתא פרק המוכר את הספינה (נ"ב דף פ:): **ימכרו לכהנים בדמי תרומה.** ולא"ת והא אסור לעשות סחורה בפירות שביעית כדאמרינן במסכת ע"ז (דף סב:) נאכלה ולא נסחורה וי"ל דסחורה היינו כשמוכרה בשוק כעין מנות דדמי לסחורה אבל פעם א' כעין אקראי בעלמא ליכא משום סחורה: **כדוד אל ארץ רחבת ידים.** פ"ה כדור כשורה יסוכנוה מילות פ"א כגר שהוא גולה ל' דיהה כמו מדור בגאהלי רשע (תהלים פד) ל"א ככדור פלוט"ה בלע"ז כמו הכדור והאמוס (לקמן דף סח:) ואע"ג דלא כתיב ככדור מ"מ אשכחן כי האי לרשה דכתיב (קהלת יב) דברי חכמים כדרבונות ודרשינן (ירושלמי סנהדרין פ"י) ככדור של בנות שזורקין זו ליד חבירתה כך אדם מוסר דברי תורה לחבירו ולתלמידיו זה לזה ומתפקחין זה מזה ולא כתיב ככדרבונות[ו]: מחשבה

ומיגנזו כולי עלמא כי אתי א"ל ממאן נבעי כי ניחא נפשיה א"ל שקולו תליסר מעי דציירי לי בסדינאי והדרו ליה לפלניא דשקלתינהו מיניה ולא איצטריכו לי: **א"ר שמעון** בתחילה היו קוראין אותן אוספי שביעית: מאי קאמר אמר רב יהודה ה"ק בתחילה היו אומרים אוספי שביעית כשרין סוחרין פסולין משרבו ממציאי מעות לעניים ואזלי עניים ואספי להו ומייתו חזרו לומר אחד זה ואחד זה פסולין קשו בה בני רחבה האי משרבו האנסים משרבו התגרין מיבעי ליה אלא בתחילה היו אומרים אחד זה ואחד זה פסולין משרבו האנסין ומאי נינהו ארנונא כדמכריז רבי יגאי [א]פוקו וזרעו בשביעית משום ארנונא חזרו לומר אוספין כשרין סוחרין פסולין ר' חייא בר זרנוקי ור"ש בן יהוצדק הוו קאזלי לעבר שנה בעסיא פגע בהו ריש לקיש איטפיל בהדייהו אמר איזיל איחזי היכי עבדי עובדא חזייה לההוא גברא דקא כריב אמר להן כהן וחורש אמרו לו יכול לומר אגיסטון אני בתוכו תו חזייה לההוא גברא דהוה כסח בכרמי אמר להן כהן וזמר א"ל יכול לומר לעקל בית הבד אני צריך אמר להם הלב יודע אם לעקל אם לעקלקלות הי אמר להו ברישא אילימא הא קמייתא אמר להו ברישא הא נמי לימרו אגיסטון אני בתוכו אלא הא אמר ליה ברישא והדר אמר להו הך מאי שנא כהן משום [ב]דחשידי אשביעית [ג](דתנן) [ד]סאה תרומה שנפלה למאה סאין של שביעית תעלה פחות מיכן ירקבו והוינן בה אמאי ירקבו ימכרנו לכהן בדמי תרומה חוץ מדמי אותה סאה ואמר רב חייא משמיה דעולא זאת אומרת נחשדו כהנים אשביעית אמרו טרודא הוא דין כי ממו להתם סליקו לאיגרא שלפוה לדרגא מתותיה אתא לקמיה דרבי יוחנן א"ל בני אדם החשודין על השביעית כשרין לעבר שנה הדר אמר לא קשיא לי מידי דהוה אשלשה רועי בקר [ד]ורבנן אחושבנייהו סמוך והדר אמר לא דמי התם הדור אימנו רבנן ועברוה לההוא שתא הכא קשר רשעים הוא וקשר רשעים אינו מן המנין אמר רבי יוחנן דא עקא כי אתו לקמיה דרבי יוחנן אמרו ליה קרי לן רועי בקר ולא אמר ליה מר ולא מידי [ה]אמר להו ואי קרי לכו רועי צאן מאי אמינא ליה מאי קשר רשעים שבנא הוה דריש בתליסר רבוותא חזקיה הוה דריש בחד סר רבוותא כי אתא סנחריב וצר עלה דירושלים כתב שבנא פתקא שדא בגירא שבנא וסיעתו השלימו חזקיה וסיעתו לא השלימו שנאמר [ו]כי הנה הרשעים ידרכון קשת כוננו חצם על יתר הוה קא מסתפי חזקיה אמר דילמא חס ושלום נטיה דעתיה דקוב"ה בתר רובא כיון דרובא מימסרי אינהו נמי מימסרי בא נביא ואמר לו [ז]לא תאמרון קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר כלומר קשר רשעים הוא וקשר רשעים אינו מן המנין הלך לחצוב לו קבר בקברי בית דוד בא נביא ואמר לו [ח]מה לך פה ומי לך פה כי חצבת לך פה קבר הנה ה' מטלטלך טלטלה גבר אמר רב [ט]טלטולא דגברא קשי מדאיתתא [י]ועטך עטה אמר רבי יוסי ברבי חנינא מלמד שפרחה בו צרעת כתיב הכא ועטך עטה וכתיב התם [יא]ועל שפם יעטה [יב]צנוף יצנפך צנפה כדור אל ארץ רחבת ידים וגו' תנא הוא ביקש קלון בית אדניו לפיכך נהפך כבודו לקלון כי הוה נפיק איהו אתא גבריאל אחדיה לדשא באפי משרייתיה אמרו

בדמי תרומה חרץ מדמי אותה סאה ואמרינן זאת אומרת נחשדו הכהנים על השביעית כי מטו לאסיא סליקו לאיגרא שלפוה לדרגא מתותיה אמרו טרודא הוא דין. אתא ריש לקיש לקמיה דר' יוחנן א"ל בני אדם החשודין על השביעית כשרין לעבר השנה. וא"ח חשבינהו כרועי בקר דעברי שתא אפומייהו לא הני קשר רשעים איגון. וקשר רשעים אינו מן המנין א"ר יוחנן דא עקא כלומר זו צרה: שבנא הוה דריש בתלת סרי רבבותא וחזקיה בחד סר והוה חזקיה מסתפי דלמא משגח קוב"ה בתר רובא. בא הנביא ואמר לא תאמרון קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר ואת מוראו אל

מסורת הש"ס

(א) [נ"ל דמגיא], ב) [פוספ' תרומות פמ"ו], ג) לעיל יח.; ד) תמורות כמ., ה) [קוקר. רש"א], ו) [וע"ע תוס' סוכה ל. ד"ה אתרוג ותוס' מולין קד. ד"ה כדרבון].

תורה אור השלם

1. כִּי הִנֵּה הָרְשָׁעִים יִדְרְכוּן קָשֶׁת כּוֹנְנוּ חִצָּם עַל יֶתֶר לִירוֹת בְּמוֹ אֹפֶל לִישְׁרֵי לֵב: תהלים יא ב
2. לֹא תֹאמְרוּן קֶשֶׁר לְכֹל אֲשֶׁר יֹאמַר הָעָם הַזֶּה קֶשֶׁר וְאֶת מוֹרָאוֹ לֹא תִירָאוּ וְלֹא תַעֲרִיצוּ: ישעיהו ח יב
3. מָה לְּךָ פֹּה וּמִי לְךָ פֹּה כִּי חָצַבְתָּ לְךָ פֹּה קָבֶר חֹצְבֵי מָרוֹם קִבְרוֹ חֹקֵק בַּסֶּלַע מִשְׁכָּן לוֹ: ישעיהו כב טז
4. הִנֵּה יְיָ מְטַלְטֶלְךָ טַלְטֵלָה גֶּבֶר וְעָטֵךְ עָטֶה: ישעיהו כב יז
5. וְהַצְּרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הַנֶּגַע בְּגָדָיו יִהְיוּ פְרֻמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פָרוּעַ וְעַל שָׂפָם יַעְטֶה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא: ויקרא יג מה
6. צָנוֹף יִצְנְפֵךְ צְנִיפָה כַּדּוּר אֶל אֶרֶץ רַחְבַת יָדַיִם שָׁמָּה תָּמוּת וְשָׁמָּה מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ קְלוֹן בֵּית אֲדֹנֶיךָ: ישעיהו כב יח

גליון הש"ס

גמ' א"ל ואי קרי לכו רועה צאן. עיין ע"ז דף נט ע"א תוס' ד"ה דאמרי':

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קצר וכו' דנעיגן כ"ד נאמנין וזה אינן נאמנין הס"ד:

לעזי רש"י

דדורת"א [ריידורט"א]. סורג המחזיק את הזיתים תחת הקורה בבית-הבד.

מוסף רש"י

לעקל בית הבד. כמין קופה מסורגת כמגולה ואמרי סמיטת הזיתים ונתן הגפת בתוכו עקל ומניח עליו קורה ומכניסו להוציא המשקה הנשאר (ע"ז עה.).

עין משפט נר מצוה

לג א ממי' פ"א מהל' ממרים הלכה יא:
לד ב ג ממי' שם פ"ח הלכה יח:

רבינו חננאל

גבאין אלא בזמן שהמלכות מטילה מס כך וכך לגבותו מן היהודים מכל אחד ואחד לפי ממונו וכיון דחזי דבסן הני מוכסין שמעריכין העם ונושאים פנים למקצתן ומקילין עליהן ומכבידין על מקצתן יותר מן הראוי נמצא גזלנין לפיכך פסלינהו רבנן: **אמר** רבא ורועה שאמרו חכמים כי הן פסולין בין רועה בהמה דקה בין רועה בהמה גסה מסחברא הכי כדרבא מדתנן נאמנין עלי ג' רועי בקר מכלל דאלו לא אמר נאמנין עלי רועה בהמה גסה נמי פסולין הן לעדות ודחינן לדינא הן פסולין אבל לא לעדות מדקתני ג' דאי לעדות ג' למה לי ואקשינן אלא מאי לדינא אמאי רועי בקר כל כי תלתא דלא גמירי דינא פסילי ושנינן אתא לאשמעינן אפי' הני דלא שכיחי ביישוב אי קבלינהו עליה אינו יכול לחזור בו אמר רב יהודה סתם רועה כו' כלומר אע"פ שלא ראוהו נוטל משדות אחרים ומשליך לפני בהמתו פסול. אבל סתם בגאי כשר עד שיראו אותו גובה יותר ממאי דחזי ליה: אבוה דר' דירא סתם גבאי הוה י"ג שנין כי הוה אתי ריש נהרא למתא הוה אמר לרבנן לך עמי בא בחדרך וגו' כי קא ניחא נפשיה אמר י"ג מעי דציירך לי בסדיני אהדרינהו לפלוני דשקלתינהו מיניה ולא אצטריכו לי: **אמר** ר"ש בתחלה היו קורין אותן את אוספי שביעית והיו אומרים אוספין כשרין סוחרין פסולין משרבו ממצי מעות לעניים ועניים אספי ומייתי להו בהני מעות אמרו אחד זה וא' זה פסולין משרבו האנסין ומאן נינהו עובדי כוכבים ותובעין ארנונא מיניהו התירו להן לאסוף ולפרוע להן כדר' יגאי דמכריז זרעו בשביעית משום ארנונא חזרו לומר אוספין כשרין זורעין פסולין. ר' חייא בר זרנוקי ור' יהושע בן יהוצדק הוו אזלי לעבר שנה באסיא בשביעית פגע בהו ריש לקיש אזל בהדייהו חזיה לההוא גברא דכריב בשביעית אמר להו כהן וחורש. כלומר כמדומה אני שזה החורש בשביעית כהן הוא כי הכהנים הם חשודים על השביעית א"ל יכול לומר אגיסטון אני בתוכה כלומר יכול הוא שיאמר שדה זו שלו היא ואני אריס בתוכה חזו גברא אחרינא דהוה כסח א"ל כהן וזמר אמרו לו יכול לומר איני זומר שהיא עבודת האילן אלא זמורות לעקל בית הבד אני צריך לקשור לפיכך אני חותך אלו הזמורות ומרתנן סאה תרומה שנפלה למאה סאה שביעית תעלה פחות ממאה ירקבו ומפני מה אין מוכרין אותה לכהן

מחשבה מועלת אפילו לדברי תורה. פירש ריב"ל דאגת לב האדם על מזונותיו מהניא לשכח ממנו כל שאר מחשבות אף מחשבת דברי תורה שנאמר מפר מחשבות ערומים וגו' וקאי אנותן מטר על פני ארץ וגו' י"מ מועלת משקרת ולא תלמד כלומר אם אדם מושב הן להעשיר הן גם לדברי תורה לא יסייע אלא כשעשה לשמה כדמסיק:

הלכה כרבי יהודה. דמכשיר בשיש לו אומנות בלא הוא וכן הלכה דמשחק בקוביא לאו אסמכתא היא ודוקא כשמעות שייכים על הדף שקורין איסקני"ר בלע"ז שהמקוס קנוי למי שהרויח לקנות המעות אבל אותם המשחקים באמנה אפילו הקנו זה לזה לא קנה דאסמכתא גמורה היא ואין קנין מועיל בה:

אוכלי דבר אחר פסולין לדעיד. ליכא לפרושי אוכלי דבר אחר דהיינו אוכלי מזיד דאי באוכלי מזיד היכי מפליג בין ליעבא לפרהסיא וכי גרע מאוכל נבלות לאיסורן דאמרינן לקמן (דף כז.) דפסול לעדות בכל עניין אלא נראה כפי' הקונטרס דהיינו מקבלי צדקה מן הנכריים:

החשוד על העריות כשר לעדות. תימה מאי שנא מאוכל נבלות לאיסורן ומפלוגי רבנני לרשוי דפסולין לעדות וי"ל דמייירי (א) הכא בחשוד בעלמא בלא עדים דאין כאן כי אם שמועה ומ"מ הא דאמרינן ארבעים בכתפיה ניחא דאמרינן (ב) מלקין על לא עובדה השמועה אי נמי הכא משום דילמא תוקפו ולא דמי לנבלה וגם לרביעה דליכא ילדו תוקפו כל כך כמו בערוה (ג):

רבא

אמרו ליה משירייתך היכא אמר הדרו בי אמרו ליה אם כן אחוכי קא מחייכת בן נקבוהו בעקביו ותלאוהו בזנבי סוסיהם והיו מגררין אותו על הקוצים ועל הברקנין אמר רבי אלעזר שבנא בעל הנאה היה כתיב הכא [1]לך בא אל הסוכן הזה וכתיב התם [2]ותהי לו סוכנת [ד](ואומר) [3]כי השתות יהרסון צדיק מה פעל רב יהודה ורב עינא חד אמר אילו חזקיה וסיעתו נהרסים צדיק מה פעל וחד אמר אילו בית המקדש יהרס צדיק מה פעל ועולא אמר אילו מחשבותיו של אותו רשע אינן נהרסות צדיק מה פעל בשלמא למאן דאמר אילו מחשבותיו של אותו רשע היינו דכתיב כי השתות יהרסון ולמ"ד בית המקדש נמי דתנן [ה][4]אבן היתה שם מימות נביאים הראשונים ושתייה היתה נקראת אלא למ"ד חזקיה וסיעתו היכא אשכחן צדיקי דאיקרו שתות דכתיב [4]כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל ואיבעית אימא מהכא [5]הפליא עצה הגדיל תושיה א"ר חנן למה נקרא שמה תושיה מפני שהיא מתשת כחו של אדם דבר אחר [ו]תושיה שניתנה בחשאי מפני השטן דבר אחר תושיה דברים של תוהו שהעולם משותת עליהם אמר עולא מחשבה מועלת אפילו לד"ת שנאמר [6]מפר מחשבות ערומים ולא תעשינה ידיהם תושיה אמר רבא אם עסוקין לשמה אינה מועלת שנאמר [7]רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום עצה שיש בה דבר ה' היא תקום לעולם: אמר ר' יהודה אימתי: א"ר אבהו א"ר אלעזר הלכה כרבי יהודה וא"ר אבהו אמר רבי אלעזר [ז]כולן צריכין הכרזה בבית דין רועה פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר בעי הכרזה וחד אמר לא בעי הכרזה בשלמא למ"ד לא בעי הכרזה היינו [ח]דאמר רב יהודה אמר רב סתם רועה פסול אלא למ"ד בעי הכרזה מאי סתם רועה פסול דבסתמא מכרזינן עליה ההיא מתנה דהוו חתימי עלה תרין גזלנין סבר רב פפא בר שמואל לאכשורה דהא לא אכרזינן עלייהו אמר ליה רבא [ט]נהי דבעינן הכרזה בגזלן דרבנן בגזלן דאורייתא מי בעינן הכרזה: סימן דב"ר ועריו"ת גנ"ב: אמר רב נחמן [י]אוכלי דבר אחר פסולין לעדות הני מילי [יא]בפרהסיא אבל בצינעה לא ובפרהסיא נמי לא אמרן [יב]אלא דאפשר ליה לאיתזוני בצינעה וקא מבזי נפשיה בפרהסיא אבל לא אפשר ליה חיותיה הוא אמר רב נחמן [יג]החשוד על העריות כשר לעדות אמר רב ששת [יד]עני מרי ארבעין בכתפיה וכשר אמר רבא [טו]ומודה רב נחמן לענין עדות אשה שהוא פסול אמר רבינא ואיתימא רב פפא לא אמרן אלא לאפוקה אבל לעיולה לית לן בה פשיטא מהו דתימא הא עדיפא ליה דכתיב [8]מים גנובים ימתקו וגו' קמ"ל דכמה דקיימא הכי שכיחא ליה ואמר רב נחמן [טז]גנב ניסן וגנב תשרי לא שמיה גנב הני מילי באריסא ודבר מועט ובדבר שנגמרה מלאכתו איכריה דרב זביד חד גנב קבא דשעורי ופסליה וחד גנב קיבורא דאהיני ופסליה הנהו קבוראי דקבור נפשא ביום טוב ראשון של עצרת שמתינהו רב פפא ופסלינהו לעדות [יז]ואכשרינהו רב הונא בריה דרב יהושע אמר ליה רב פפא והא רשעים גינהו [יח]סברי מצוה קא עבדי והא קא משמתינא להו [יט]סברי כפרה קא עבדי לן רבנן: איתמר עד

מלקין על לא עובדה השמועה שנאמר [ש"מ כ] אל בני כי לא טובה השמועה: **וכשר**. בתמיה: **לאפוקה**. לומר מת בעלה או גירשה דניחא ליה לשוויה פנויה דמיהו שכיחא ליה: **נעיולה**. לומר פלוני קידשה: **הא עדיפא ליה**. דמיהו אסורה עליה ולא תיהוי שכיחא ליה: **דכתיב מים גנובים ימתקו**. ושקורי משקר: **ניסן**. זמן קציר. תשרי זמן זריע ואסיף: **לא שמיה גנב**. כדמפרש ואזיל: **כאריסא**. דטרח בה ומורה היתירא ליטול דבר מועט יותר על חלקו מפני טרחו: **ודבר שנגמרה מלאכתו**. דמשויה נפשיה כפועל ומורי בה היתירא וסבר לא קפיד: **איכר**. לאו היינו אריס ואינו חולק בפירות: **קיבורא דאהיני**. כמין אשכול יש תמרים הרבה בענף אחד: **קבוראי**. קוברי מתים: **ופסלינהו לעדות**. דמשום שכר ממון עוברים על דת והוו להו כרשע דחמס: **והא משמתינן להו**. על הראשונה וחוזרין ועוברין ושונין בעבירה: **סברי**. האי דשמתינן משום כפרה הוא על שעברו ולא משום דנהדר בן אלא מותר לחלל יום טוב בשביל המצוה ועשה בגילוי משום כפרה:

עד

עין משפט נר מצוה

לה א מיי' פ"ד מהל' בית הבחירה הל"ח:
לו ב ג מיי' פי"א מהל' עדות הלכה ו סמג לאוין ריד טוש"ע ח"מ סימן לד סעיף כג:
לז ד ה ו מיי' שם הל' ה טוש"ע שם סעיף יח ונכרכ אלפס עוד בפרק ג נב"מ קנט.):
לח ז ח מיי' שם הל' ז ח ופ"ד מהל' אישות הל' יז טוש"ע שם סעיף כה בהג"ה ועיין בטור:
לט ט מיי' פי"א מהל' עדות הלכה ה סמג לאוין ריד טוש"ע מ"מ סי' לד סעיף טו:
מ י מיי' שם פי"ב הל' מ' סמג שם טוש"ע שם סעיף ד וסעיף כד:
מא כ ל מיי' שם טוש"ע שם סעיף ד:

רבינו חננאל

תיראו כלומר הני דעם שבנא קשר רשעים הוא וקשר רשעים אינו מן המנין ואין שם מנין שאתה הולך אחר הרוב: **א"ר** אלעזר שבנא בעל הנאה היה שנאמר לך בא אל הסוכן הזה מלשון ותהי לו סוכנת: פי' השתות צדיקים כדכתיב כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל. למה נקרא התורה תושיה שמתשת כחו של אדם ד"א תושיה דברים של תוהו עולם משותת עליהן. אמר עולא מחשבה מועלת אפי' לבטל דברי תורה שנאמר מפר מחשבות ערומים ולא תעשינה ידיהם תושיה אמר רבא אם עסוקין לשמה אינה מועלת מחשבת אחרים לבטלה. שנאמר רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום: **א"ר** אבהו אמר ר' אלעזר הלכה כרבי יהודה דמתניתין דאמר אם יש לו אומנות אחרת כשר ואמר עוד כולן צריכין הכרזה בב"ד רועה פליגו בה רב אחא ורבינא חד אמר בעי הכרזה וחד אמר לא בעי הכרזה וקי"ל כמאן דמיקל ומאן דאמר בעי הכרזה הוא דמיקל: **תניא** אלו הן הפסולין כו'. במה דברים אמורים בקידוש החודש ובעיבור שנה בדיני ממונות ובדיני נפשות אבל בעדות שהאשה כשרה לה אף הן כשרין לה והא דאמר ר' יהודה סתם רועה פסול דמסתמא מכרזינן עליה דהוא פסול: **היא** מתנתא דהוו חתימי עליה תרי גזלני כו'. ואסיקנא פסלה רבא אע"ג דלא אכריזו אמר נהי דבעינן הכרזה בגזלן דרבנן אבל גזלן דאורייתא לא בעי הכרזה. אר"נ אוכלי דבר אחר פי' [מקבלי] צדקה מן העובדי כוכבים פסולין לעדות וה"מ דאפשר ליה לאיתזוני בצנעא אבל אי לא אפשר ליה חיותיה. אמר רב [נחמן] החשוד על העריות כשר לעדות אמר רב ששת עני מרי ארבעים בכתפיה וכשר לעדות וקי"ל כרב ששת באיסורי אמר רבא ומורי רב נחמן דלאפוקי אתא מגברא כגון דאסהיד דגירשה פסול הוא אבל אי מסהיד לעיולי כגון דמסהיד בקידושיה לית לן בה אליבא דרב נחמן. אמר ר"נ גנב ניסן וגנב תשרי. כלומר באלו ב' תדשים שהתבואה בשדות והפירות באילנות הליקח מהן לאו שמיה גנב והני מילי באריסא שיש לו רשות ליכנס בשדה והוא שלקח דבר מועט ודבר שנגמרה מלאכתו כגון מלילות וענבים העומדות להיבצר: **איכרוהי** דרב זביד חד גנב כפא ע' אלומה קטנה כדגרסינן בהמוכר את השדה מכר את האבנים שהן לצרכה מאי היא הכא תרגימו אבני דאכפי דאהיני והן האבנים המונחות לתתם על האלומות שלא תפריחם הרוח וחד גנב קיבורא פי' סנסני תומר ופסלינהו לתרווייהו: **הנהו** [קבוראי] דקבורו מת ביו"ט ראשון שמתינהו רב פפא ופסלינהו ואתא רב הונא בריה דרב יהושע ואכשרינהו לעדות

מסורת הש"ס

א) [נע"י ליתא], ב) יומא נ:, ג) [עיין תוס' שבת פט. ד"ה תורה], ד) נ"מ ה: ש"ס לעיל כה: ע"ש, ה) [נ"ק מנו: מנחות ח. פא.], ו) [קידושין פא.], ז) [ע' תוס' יבמות כה: ד"ה ואין].

תורה אור השלם

1. כה אמר אדני אלהים צבאות לך בא אל הסכן הזה על שבנא אשר על הבית: ישעיהו כב טו
2. ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני המלך נערה בתולה ועמדה לפני המלך ותהי לו סכנת ושכבה בחיקך וחם לאדני המלך: מלכים א א ב
3. כי השתות יהרסון צדיק מה פעל: תהלים יא ג
4. מקים מעפר דל מאשפת ירים אביון להושיב עם נדיבים ובסא כבוד ינחלם כי לי מצקי ארץ וישת עליהם תבל: שמואל א ב ח
5. גם זאת מעם יי צבאות יצאה הפליא עצה הגדיל תושיה: ישעיהו כח כט
6. מפר מחשבות ערומים ולא תעשינה ידיהם תושיה: איוב ה יב
7. רבות מחשבות בלב איש ועצת יי היא תקום: משלי יט כא
8. מים גנובים ימתקו ולחם סתרים ינעם: משלי ט יז

גליון הש"ם

גמ' **ואכשרינהו** ר"ה בריה דר"י ברי"ם הני' סבר ר"ה בריה דר"י **ואכשרינהו**. ובספר הגהג להרז"ה מדה דנעי' בהגנו' המגי"ן שם כ' דהך סברא אינו בטל וקיימת כן ובההיא דביצה דף כז ע"א סבר דלא למיחזי וכן חולין דף יח ע"א סבר ר"ש לקדמיי וע' בהלמ"ש כאן דלא כתב כן:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אחשוד וכו' וי"ל דמייירי. ג"כ כן תוספ הרא"ש ופסק כך הלכה:

מוסף רש"י

עני מרי. עניי מורי (מנחות פא מכתי"ב).

עד זומם. העיד בניסן והוזם בתשרי על עדות זו: **למפרע.** כל עדיות שהעיד מניסן ואילך פסולין שהרי משהעיד עדות זו הוא רשע: **מיכן ולהבא.** משהוזם: **חידוש הוא.** שנפסלין שניס בשביל שניס שאומרים עמנו הייתם דמאי חזית דסמכת אהני סמוך אהני אלא משעת חידושו ואילך איכא דאמרי רבא נמי כאביי סבירא ליה ומאי טעם קאמר מכאן ולהבא משום פסידא דלקוחות מאי בינייהו איכא בינייהו דאסהידו בי תרי בחד (ה) אי נמי דפסלינהו בגזלנותא ואמר ר' ירמיה מדיפתי עבד רב פפי עובדא כוותיה דרבא מר בר רב אשי אמר הלכתא כוותיה דאביי (ו)והלכתא כוותיה דאביי ביע"ל קג"ם (ז)מומר אוכל נבילות לתיאבון דברי הכל פסול להכעיס אביי אמר (ח)פסול רבא אמר כשר אביי אמר פסול דהוה ליה רשע ורחמנא אמר אל תשת רשע עד ורבא אמר כשר רשע דחמס בעינן מיתיבי אל תשת רשע עד אל תשת חמס עד אלו גזלנין (ט)ומועלין בשבועות מאי לאו (י)אחד שבועת שוא ואחד שבועת ממון לא אידי ואידי שבועת ממון ומאי שבועות שבועות דעלמא מיתיבי אל תשת רשע עד אל תשת חמס עד אלו גזלנין ומלוי רביות תיובתא דאביי תיובתא נימא כתנאי (כ)עד זומם פסול לכל התורה כולה דברי רבי מאיר ר' יוסי אומר בר"א שהוזם בדיני נפשות אבל הוזם בדיני ממונות כשר לדיני נפשות נימא אביי כר"מ ורבא כר' יוסי אביי כר"מ דאמר אמרינן מקולא לחומרא ורבא דאמר כרבי יוסי דאמר מחומרא לקולא אמרינן מקולא לחומרא לא אמרינן לא אליבא דר' יוסי כ"ע לא פליגי כי פליגי אליבא דר"מ אביי כר"מ ורבא עד כאן לא קאמר ר"מ התם אלא גבי עד זומם דממון דרע לשמים ורע לבריות אבל הכא דרע לשמים ואין רע לבריות לא והלכתא כוותיה דאביי והא איתותב ההיא רבי יוסי היא ותיהוי נמי ר' יוסי (כא)ר"מ ור' יוסי הלכה כר' יוסי שאני התם דסתם לן תנא כרבי מאיר והיכא סתם לן כי הא דבר חמא קטל נפשא אמר ליה ריש גלותא לרב אבא בר יעקב פוק עיין בה אי ודאי קטל ליכהיוהו לעיניה אתו תרי סהדי אסהידו ביה דודאי קטל אזל איהו אייתי תרי סהדי אסהידו ביה בחד מהנך חד אמר קמאי דידי גנב קבא דחושלא וחד אמר קמאי דידי גנב

קתא

(ה)עד זומם אביי אמר (א)למפרע הוא נפסל ורבא אמר מיכן ולהבא הוא נפסל אביי אמר למפרע הוא נפסל מעידנא דאסהיד רשע הוא והתורה אמרה (ב)אל תשת ידך עם רשע אל תשת רשע עד רבא אמר מיכן ולהבא הוא נפסל עד זומם חידוש הוא מאי חזית דסמכת אהני סמוך אהני אין לך בו אלא משעת חידושו ואילך איכא דאמרי רבא נמי כאביי סבירא ליה ומאי טעם קאמר מכאן ולהבא משום פסידא דלקוחות מאי בינייהו איכא בינייהו דאסהידו בי תרי בחד (ה) אי נמי דפסלינהו בגזלנותא ואמר ר' ירמיה מדיפתי עבד רב פפי עובדא כוותיה דרבא מר בר רב אשי אמר הלכתא כוותיה דאביי (ו)והלכתא כוותיה דאביי ביע"ל קג"ם (ז)מומר אוכל נבילות לתיאבון דברי הכל פסול להכעיס אביי אמר (ח)פסול רבא אמר כשר אביי אמר פסול דהוה ליה רשע ורחמנא אמר אל תשת רשע עד ורבא אמר כשר רשע דחמס בעינן מיתיבי אל תשת רשע עד אל תשת חמס עד אלו גזלנין (ט)ומועלין בשבועות מאי לאו (י)אחד שבועת שוא ואחד שבועת ממון לא אידי ואידי שבועת ממון ומאי שבועות שבועות דעלמא מיתיבי אל תשת רשע עד אל תשת חמס עד אלו גזלנין ומלוי רביות תיובתא דאביי תיובתא נימא כתנאי (כ)עד זומם פסול לכל התורה כולה דברי רבי מאיר ר' יוסי אומר בר"א שהוזם בדיני נפשות אבל הוזם בדיני ממונות כשר לדיני נפשות נימא אביי כר"מ ורבא כר' יוסי אביי כר"מ דאמר אמרינן מקולא לחומרא ורבא דאמר כרבי יוסי דאמר מחומרא לקולא אמרינן מקולא לחומרא לא אמרינן לא אליבא דר' יוסי כ"ע לא פליגי כי פליגי אליבא דר"מ אביי כר"מ ורבא עד כאן לא קאמר ר"מ התם אלא גבי עד זומם דממון דרע לשמים ורע לבריות אבל הכא דרע לשמים ואין רע לבריות לא והלכתא כוותיה דאביי והא איתותב ההיא רבי יוסי היא ותיהוי נמי ר' יוסי (כא)ר"מ ור' יוסי הלכה כר' יוסי שאני התם דסתם לן תנא כרבי מאיר והיכא סתם לן כי הא דבר חמא קטל נפשא אמר ליה ריש גלותא לרב אבא בר יעקב פוק עיין בה אי ודאי קטל ליכהיוהו לעיניה אתו תרי סהדי אסהידו ביה בחד מהנך חד אמר קמאי דידי גנב קבא דחושלא וחד אמר קמאי דידי גנב

קתא

רבא אמר מכאן ולהבא הוא נפסל. תימה הא דאמר בפ' חזקת הבתים (נ"ב ד' לא. ושם) זה אומר של אבותי ואכלתיה שני חזקה וזה אומר כו' אמי אייתי סהדי דאבהתיה היא ואכלה שני חזקה והאי אייתי סהדי דאכלה שני חזקה וקאמר התם אוקי חזקה בהדי חזקה ואוקי ארעא בחזקת אבהתא ואמר רבא עדות מוכחשת היא והשתא מאי נפקא לן מינה כיון דאמר רבא מכאן ולהבא הוא נפסל ה"נ היה לו לומר למאי דאיתכחוש איתכחוש אבל לעדות של אבהתא שהיה קודם שהוכחשו לא וה"נ גבי הזמה קאמר רבא גבי טביחה ומכירה דהוזמו על הטביחה ולא על הגניבה למאי דאיתזום איתזום בהכחשה לא ס"ס וכ"ת דהתם מיירי שתוך כדי דבור הוכחשו והא מוכח אותה שמעתין דפרק מרובה (נ"ק דף עב: ושם) גבי טביחה ומכירה דאפילו תוך כדי דבור לא מיפסלי למפרע אליבא דרבא וי"ל כיון שאותם שתי עדיות בקרקע אחת הוי כעדות אחת כדמפליג התם אבל הכא אף על פי שהוחזקו שקרנין על הטביחה על הגניבה לא הוחזקו: **אין** לך בו **אלא חידושו.** משמע דהחידוש הוי ממה שאני פוסל את הראשונים תימה דהתם (נ"ב דף לא:) קאמר לימא רבא דאמר כרב חסדא דאמר בהדי סהדי שקרי לומה לי ומפסלי שתי העדות אפי' בהוכחשו בעלמא דמכחשי אהדדי תרוויהו פסולי ואם כן מאי חידוש הוא גבי הזמה מי פסלינן עדים הראשונים ויש לומר דלמאי דבעי למימר התם מעיקרא דרבא סבירא ליה דרב חסדא היינו לגיסא דפסידא דלקוחות וי"מ דהא דקאמר הכא חידוש לאו אפסולא דקמאי קאי אלא אהכשירא דבתראי כלומר היה לנו לפוסלן כל שתי כיתות וכיון דאיכא חידוש לא ילפינן אף לגבי הפסול לפוסלן כלל הראשונים למפרע וכי האי גוונא אמרינן פרק (ג"ד הנשה (חולין דף לט ושם) דלא ילפינן דטעם כעיקר מנשר בחלב משום דאיכא בו חידוש בהתירו דהא אי תרו ליה בחלבא כולי יומא שרי [ב] ובביטול חדא שעה אסור): **דאסהידו** בי תרי בחד ותרי בחד. וקשה לר"ת חדא דמאי קאמר דאסהידו בי תרי בחד ותרי בחד ומשום הכי ליכא חידוש הא תרי כמאה ועוד דמאי קאמר דפסליהו בגזלנותא הא לא הוי מעין פלוגתייהו כלל דפליגי בהזמה ולא שייך איכא ביניייהו אלא מעין פלוגתייהו ועוד דעדים זוממין מבעי ליה לעיל למימר כיון דאמרת תרי בחד ותרי בחד ואמאי נקטו עד זומם וגרסה לר"ת דגרסינן דאסהידו תרי [בחד] ותו לא אלא הוסם כי אם האחד והשתא ניחא דלהכי נקטו לעיל עד זומם לשון יחיד וניחא נמי הא דמהני תרי המזימים טפי מההוא חד ולאו חידוש הוא וגרסינן נמי (ו)דפסליה בגזלנותא פירוש דאחד נפסל בגזלנותא והשני הוסם והשתא הוא מעין פלוגתייהו קאמ' **מאי** שבועות שבועות דעלמא. תימה ליתיא אביי לרבא מפרק כל הנשבעין (שבועות דף מד:) דתנן ושכנגדו חשוד על השבועה ונוטל וקא בעי למימר דאפי' שבועת שוא אלמא לא בעינן רשע דחמס מגו דחשוד אשבועת שוא דרע לשמים חשוד נמי אשבועת ממון דרע לשמים הוי רע לבריות וי"ל דלא דמי דהתם מן השבועה הוא רע לשמים ועכשיו הוא כופר ממון לחבירו הוה ליה נמי רע לבריות הלכך מילתא שבועה לא יוהב דכבר רע לשמים הוא ובהאי שבועה נמי ליכא כ"א רע לשמים כדפרישית אבל הכא גבי עדות אע"ג דהוא רע לשמים משום שבועת שוא לא יעיד עדות שקר להיות רע לבריות [וע"ע תוס' שבועות מו: ד"ה ואפילו]:

ומלו

דהוא קל פסול. כר' מאיר דאמר הוזם אפילו בדיני ממונות שהוא קל פסול בדיני נפשות שהוא חמור ורבא כר' יוסי דאמר מחומרא לקולא אמרי כשם שפסול לחמור כך הוא פסול לקל אבל מקולא לחומרא לא אמרינן ודחינן לא אביי דאמר כר' מאיר דקיי"ל דהלכתא כתרוויהו ורבא אמר לך אנא דאמינא אפי' לר' מאיר ע"כ לא אמר ר' מאיר פסול אלא גבי עד זומם דממון דרע לשמים שעבר על לא תענה ורע לבריות שהעיד עליו והענישו ממון. אבל גבי אוכל נבילה להכעיס דרע לשמים שעבר על לא תאכלו כל נבילה בלבד הוא לא מיפסל ואסיקנא ואע"ג דעלתה בתיובתא לאביי דהלכתא כוותיה. דהא מתניתא דאיתותב מינה לר' יוסי היא ובהא לית דהלכתא כר' יוסי אלא כר' מאיר הואיל ותסם לן תנא כוותיה. כי הא דבר חמא קטל נפשא אמר ליה ריש (לקיש) גלותא לרב אחא בר יעקב עיין בדיניה אי ודאי קטל ליכהיוה כלומר יכו אותו בממונו ליכהיוה מלשון הכאה כך פירשוהו מקצת הגאונים דאמר' ליכהיוה יכה את עיניו ורוב חכמי הגאונים אמרו קונסין אותו ונוטלין את כחו ואת רוחו. אתו תרי סהדי ואסהידו דודאי קטל ואתו סהדי אחרינא אסהידו בחד מהני

מסורת הש"ס

(ה) ב"ק עב:, כ) ב"מ כב: ב"ק עב. קידושין נב., ג) [בס"ל: משומן], ד) [תוס' מכות פ"ן], ה) [עירובין מו:], ו) בס"ל: משומה, ז) [כל פרושים הללו בערוך ערך כהה ג], ח) [נ"ל כל הבשר קח.], ט) [ועי' תוס' מו"ק מ. ד"ה נפקא ליה], י) [נ"ל ופסליה],

תורה אור השלם

1. לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס:
שמות כג א

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אין וכו' ובבישול חדא שעה אסור. עיין מו"ק דף מ תוס' ד"ה נפקא ונגדרים דף ל ע"ל תוס' ד"ה חידוש. ולא זכיתי להבין דהתם שייך לומר כיון דדיעא דבשר בחלב חידוש לקולא לא יפרי מייה שום דבר דלגמא גם התומרא דטעם כעיקר הוא חידוש רק בבשר בחלב אבל הכא הא פסולים דהראשונים לא צריך למילף כלל מהזמה אלא דמסברא הוא כמו כל שני כתי עדים המכחישים. וכ' יאיר עיני:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' כי תרי בחד ותרי בחד לי נמי: (ב) רש"י ד"ה אליבא וכו' ר' יוסי מממון לנפשות: (ג) ד"ה כי פליגי וכו' למילתיה הס"ד ולא"כ מ"ה ההיא דקתני:

מוסף רש"י

למפרע הוא נפסל. העיד בניסן והוזם על עדות זו בתשרי, כל העדיות שהעיד בינתים פסולות, דמשעה שהעיד עדות זו נפסל (נ"ק עב:). משום פסידא דלקוחות. שהתמיהו על שטר מכירה בינתים (שם עג.). מאי בינייהו. בין הני תרי לגמא לרבא (שם). בי תרי בחד. עמנו הייתם, ותרי אחריני לחד, ליכא חידושא (שם). בגזלנותא. שלא הוזמהו אלא העידו שניס על אלו שהן גזלנין, והכא ליכא למימר סמוך אחני, דהא מילתא אחרינא היא (שם). ביע"ל קג"ם. פימני שמועות הן וזו אחד מהן, עד זומם (שם) פימני הלכות הן שאמלקו כהן תחני ורבא וכבל מקום הלכה כרבא מון מאלו (קדושין נב.).

מב א מי' פ"י מהגי' עדות הלכה ד שמג לאחין ריל טוס"ע מ"מ סומן לד סעיף מ:
מג ב ג מי' שם הלכה ג טוס"ע שם סעי' כ:
מד ד ה מי' שם טוס"ע שם סעיף ה:
מה ו מי' שם הלכה ד טוס"ע שם סעי' מ:

רבינו חננאל

ואמר טעמא מאי משום דסברי מצוה קא עבדינן והאי דשמתיגהו להו כי היכי דליהוי להו כפרה. מכלל דהני דמשמתי בדבר עבירה אי לקו פסולין הן: **אתמר** עד זומם אביי אמר למפרע הוא נפסל מעידנא דאסהיד הוה ליה רשע והתורה אמרה אל תשת רשע עד פ' כגון שהעיד בב"ד בר"ח ניסן והוזם בתשרי כל עדיות שהעיד מניסן כולן פסולין ואם היא עדות בשטר בב"ד משהוחזק השטר בב"ד מאותו היום נפסל העד אע"פ שאחר זמן באו העדים שפסלוהו והלכתא כאביי בהא: וכבר פירשנוהו באר היטב בפ' מרובה מדת תשלומי כפל. מומר אוכל נבלות לתיאבון כלומר אכל נבילה לתיאבון אכילת בשר (לתאות בשר) דברי הכל פסול לעדות דאמרינן כשם שבתאותו לאכל בשר עבר על לא תאכלו כל נבילה כך בתאותו לדבר אחר יקח ממנו ממון ויעבור על לא תענה ברעך עד שקר אבל האוכל נבילה להכעיס בוראו. אביי אמר פסול הוה ליה רשע והתורה אמרה אל תשת רשע עד רבא אמר כשר רשע דחמס בעינן מיתיבי אל תשת רשע עד אל תשת חמס עד. אלו הגזלנין ומלוי ברבית והמועלין בשבועה מאי לאו אפילו שבועת שוא דליכא חמס וקשיא לרבא. ושנינן לא אידי ואידי שבועות דממון כלומר שכפר בו ממון ונשבע לו ואמאי תני שבועות ליתני והמועל בשבועה ופרקי' שבועות דעלמא כלומר שבועות שנשבעין זה לזה והאי שנויא לאו דסמכא היא דגרסינן בגמ' (בשבועות מ"ה ע"א) ושכנגדו ג) חשוד על השבועה ואפי' שבועת שוא. ואסיקנא שבועת שוא וכל דומי לה פסולין לשבועה ולא אשכחנן כי האי גוונא כשר לעדות ת"ש אל תשת רשע עד אל תשת חמס עד אלו הגזלנין ומלוי ברבית ועלתה תיובתא לאביי ואע"ג דאיתותב הלכתא כוותיה דקיימא לן הלכתא כאביי ביע"ל קג"ם מ' הוא מומר אוכל נבילות להכעיס וע' הוא עד זומם. לימא חלוקת אביי ורבא כתנאי אביי כר' מאיר ורבא כרבי יוסי דתניא עד זומם פסול לכל התורה כולה דברי ר' מאיר א"ר יוסי בד"א שהוזם בדיני נפשות אבל הוזם בדיני ממונות כשר בדיני נפשות לימא אביי דאמר אפילו רשע דלאו דחמס

ג) ועי' תוס' כלן ד"ה מאי ובשבועות שם דתי' לקושיא הלזו.